

[Inger Merete Nordentoft.]

for skolen af den naturlige interesse, forældrene har for deres børns skole, må forældrene også have direkte myndighed ved den pågældende skole.

Indenfor lærerkredse er man ængstelig, fordi forældrene nu skal have tilsynsret. Men jeg vil blot her erindre om, at i 1933 var man akkurat lige så ængstelig, fordi der skulle oprettes forældreråd — med få beføjelser — ved skolerne. Dette har man for længe siden set er godt, og ved utallige lejligheder har man også fra lærerstandens side udtrykt sin tilfredshed med det samarbejde, der her er kommet i stand. Jeg er ikke i tvivl om, at selvom det bliver under lærernes protest, forældrene nu får tilsynsret, vil man om 15—20 år høre lærerne ved festlige lejligheder udtrykke også deres store tilfredshed med, at dette nu er sket. Jeg synes ikke, man skal være betænkelig, hverken ved den uvilje, der inden for enkelte lærerkredse findes imod at give forældrene en direkte tilsynsret ved den skole, hvor deres børn går, eller ved den ængstelse, der findes hos kommunalrepræsentanterne for, at deres arbejde skal blive vanskeligere, hvis der kommer stærkt interesserede skolenævne ved de enkelte skoler — det er jo i virkeligheden disse to anker, der er fremført. Man må i stedet for se på det positive, at man ved hjælp af disse stærkt interesserede forældre vil blive i stand til at føre vor skole videre frem, og i første omgang blot føre den nogenlunde uskadt gennem de kritiske år, vi står overfor.

Jeg vil derfor slutte mig til den opfordring, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen rettede til tinget om, at hver især på det næjeste følger dette lovforslag og tager stilling til, om de ønsker, at forældrenes indflydelse på den danske skole skal bibeholdes i det omfang, den har nu, eller allerhelst udvides, således som kommissionens mindretal har foreslået i betænkningen, eller om man i 1948 skal gå et skridt tilbage ad den vej, man begyndte på i 1933. Det vil efter min mening være lidt af en skam for det danske folketing, hvis man kommer dertil.

Jeg vil på det allermest indtrængende henstille til den højtærede undervisningsminister endnu en gang at overveje, om der ikke bør være skolenævne ved hver eneste skole her i landet.

Evald Christensen: Efter gennemlæsningen af dette lovforslag må jeg sige, at det for mig ser rimeligt ud som et meget brugbart grundlag, og når jeg siger det sådan,

mener jeg, at vi må kunne vente ændringer, som virkelig betyder noget, gennem behandlingen i det udvalg, vi får nedsat.

Jeg har altid syntes, at der har været lagt for megen myndighed i kommunalbestyrelsens hånd angående vort skolevæsen udenfor København — jeg følger til, at jeg kender kun lidt til det herinde i den store by. Jeg vil gerne i denne forbindelse have lov til at komme med et ganske kort citat fra kommissionsbetænkningen, således som den findes aftrykt i bemærkningerne til lovforslaget. Der står her bl. a.:

„Afgørelsen af, hvilken form skolestyret inden for kommunen skal have, må henlægges til kommunalbestyrelsen. Man har overvejet, om der kunne foretages en afstemning inden for forældrenes egen kreds, men dette støder i større kommuner på afgørende praktiske vanskeligheder — man vil ikke kunne undgå en egentlig valghandling med valglistor etc. —, og man mener derfor at måtte overlade afgørelsen til kommunalbestyrelsen.“

Jeg skal ikke med disse ord sige noget i mindste måde nedsettende om vore kommunalbestyrelser, heller ikke vedrørende deres interesse for vor skole, men jeg mener hermed, at vi ikke har lov til at ofre noget, der vil være til gavn for vor skole, blot for at blive fri for nogle vanskeligheder. Hvad denne lovgivning end måtte afstedkomme for os af vanskeligheder, må vi se at få det bedst mulige og det mest mulige ud af den for vor skole.

Når det er gået, som det er, må det vel bl. a. skyldes, at forældrene tit har vist skolen for lidt opmærksomhed, man har ligesom givet det fra sig til kommunalbestyrelsen; forældrene har ikke rigtig krævet deres ret til at være medbestemmende, de har gjort sig for lidt gældende, de har ligesom affundet sig med, at når først børnene har nået skolealderen, så må skolen tage sig af dem. Man kunne nok kritisere lærerne og skolen, sommetider stærkt og ikke så sjældent ret ubarmhjertigt, men alligevel fik man tit det indtryk, at nu lagde man fra forældrenes side for en stor del sit forældreansvar over på læreren og på skolen i det hele taget: nu var det lærerens sag — han fik jo sin løn for det. Noget lignende kan man måske sige om præsten, om kirken. Dersom ikke det kristeligt og moralsk gik, som det skulle, skyldte man præsten og kirken for det.

Men dermed slipper forældrene ikke, og dermed slipper kirkefolket ikke. Et afgørende ansvar overfor børnene må altid hvile på forældrene, også efter at børnene